

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SA Romana Mrotek del. SO Beata Górka

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2014 r. w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania J. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 lutego 2014r. sygn. akt IV U 2201/13

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III AUz 43/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 lutego 2014r. Sąd Okręgowy w Koszalinie – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z odwołania J. H. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 12 lipca 2013r. o rentę z tytułu niezdolności do pracy odrzucił odwołanie. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że decyzją z dnia 26 września 2012r. organ rentowy, odmówił ubezpieczonemu J. H. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ponieważ stwierdzona przez Lekarza Orzecznika ZUS niezdolność do pracy powstała później niż 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Na rozprawie ubezpieczony sprecyzował zarzuty odnoszące się do zaskarżonej decyzji oświadczając, że kwestionuje jedynie ocenę jego stanu zdrowia dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS-u to jest nie zgadza się z ustaloną datą powstania stwierdzonej niezdolności do pracy. Następnie Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 6 czerwca 2013r. ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS uznał ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy od marca 2012r. do 31 grudnia 2017r. Ubezpieczony w dniu 19 czerwca 2013r. otrzymał 1 egzemplarz orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS i został prawidłowo pouczony o prawie wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej oraz skutkach nie wniesienia tego odwołania. Ostatni okres składkowy ubezpieczonego ustał w dniu 11 czerwca 2010r. Po tym okresie ubezpieczony nie posiada żadnych okresów składkowych i nieskładkowych. W dniu 19 czerwca 2013r. ubezpieczony złożył pismo w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, w którym wskazał na występujące u niego schorzenia. Powyższe pismo organ rentowy potraktował

jako sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS-u i zawiadomił ubezpieczonego o przekazaniu jego akt do komisji lekarskiej ZUS-u. W odpowiedzi ubezpieczony zawiadomił organ rentowy, że nie składał żadnego sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS-u, a jedynie uzupełnił wniosek o rentę. Stwierdził również, że zgadza się z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS-u. Wobec powyższego organ rentowy wycofał akta ubezpieczonego z Komisji Lekarskiej, o czym powiadomił ubezpieczonego pismem z 05 lipca 2013r. Sąd Okręgowy zważył, że w niniejszej sprawie niespornym pomiędzy stronami jest fakt, że ubezpieczony ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy. Organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu renty wskazując, że jest on częściowo niezdolny do pracy, a stwierdzona niezdolność powstała później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wskazanych w ust. 1 pkt cyt. art. 57. Z akt rentowych ubezpieczonego jednoznacznie wynika, że ostatni okres składkowy ubezpieczonego upłynął z ustaniem pobierania zasiłku dla bezrobotnych tj. 11.06.2010r. Dodanie do tego okresu 18 miesięcy daje datę 11.12.2011r. gdy tymczasem Lekarz Orzecznik ZUS wskazał, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od 01.03.2012r. Sąd I instancji wskazał, że skoro ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS-u do komisji lekarskiej ZUS-u, a odwołanie jego, po sprecyzowaniu, opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących oceny stanu zdrowia dokonanej przez Lekarza Orzecznika ZUS-u., to odwołanie podlega odrzuceniu.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł ubezpieczony i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, Podniósł, że ZUS podał przepisy, które wprowadziły go w błąd, ponadto nie wzięto pod uwagę, że toczą się trzy postępowania.

Organ rentowy nie ustosunkował się do zażalenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego jest nieuzasadnione.

Należy zaznaczyć, iż ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2004 r. Nr 121 poz. 1264) przywrócono dwuinstancyjne orzecznictwo lekarskie w postępowaniu przed organem rentowym. Od dnia 1 stycznia 2005 r. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, trwałości lub przewidywanego okresu, związku przyczynowego z określonymi okolicznościami, ustalenia daty powstania oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, komisja lekarska dokonuje ponownej oceny i rozstrzyga w formie orzeczenia. Orzeczenie komisji lekarskiej albo lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Przepis art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. nakazuje sądowi odrzucić odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Poza sporem jest okoliczność, iż ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 19 czerwca 2013r. uznającego go za częściowo, okresowo niezdolnego do pracy od marca 2012r. Ubezpieczony został prawidłowo pouczony przez organ rentowy o możliwości wniesienia sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika. Następnie po wniesieniu przez ubezpieczonego pisma w dniu 19 czerwca 2013r. organ rentowy potraktował je jako sprzeciw. Ostatecznie kilkakrotnie ubezpieczony wyjaśniał, że nie wnosił sprzeciwu od orzeczenia lekarza Orzecznika. Zatem organ rentowy nie mogąc działać wbrew woli ubezpieczonego wycofał akta z Komisji Lekarskiej i obowiązany był wydać decyzję na podstawie orzeczenia Lekarza Orzecznika.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r. (II UZP 17/05 OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy wskazał, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a zatem również w kwestii daty powstania niezdolności do pracy. Po sprecyzowaniu odwołania jednoznacznie ustalono, że ubezpieczony kwestionuje jedynie datę powstania niezdolności do pracy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy obowiązany był do zastosowania art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. i odrzucenia odwołania.

Mając na uwadze niniejsze rozważania orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c.